

Pjesnički kutak

Magdalena Janžić

MOJ JA

Upoznali smo se već bezbroj puta
Kroz tisuće godina

Svirala sam ti na harfi
I slikala sam ti freske
U našoj prostranoj sobi uz more

Držala sam te za ruku
Kad si pijan pričao Dostojevskom svoj život
Kad si mu diktirao romane.

Čuvala sam te i pratila te
Tvoje veličanstvene koncerte u operi
Tebi sam pljeskala, a ne Verdiju

Tvoje veličanstvene koncerte na ulicama Seville
Sada ih sviraju tužni romantičari
Kao skladbe bez imena
Nekog nepoznatog genija
Ali ja znam da su tvoje
Da su moje
I naše muze plavog pogleda.

Prepoznala sam te opet, prijatelju,
Oči su ti uvijek iste,
I sada još jednom sjedimo u tišini
uz vino i cigarete

i ovaj put je Krleža s nama.

I ovaj život, moj ja,
Bit ću tvoja ti,
Kao i svaki prošli,
Kao i svaki sljedeći.

KAŽU BOG JE MRTAV

Ponovno sjedimo jedno nasuprot drugome
Za šarenim stolom iza Života
Zaboravili smo Vrijeme, i ispijat ćemo toplu kavu godinama
Ako želimo, ne postoji Red, samo Inspiracija.
Ispijati ćemo kavu godinama, bez riječi, bez maski,
Bez sumnja, ponovno naivni i ponovno glupi,
Sve ozbiljno tamo je iza stakla, ali oboje gledamo
Samo jedno drugo, prvi put u oči.
Sjedit ćemo tako godinama
Dok jednog dana ne dođe čovjek
Kojemu na čelu piše »Bog je mrtav«
I kaže nam da smo beskorisni,
Da je red da priznamo i odemo u Život,
Tamo su bili i prošli ratovi i spremaju se novi,
Djeca su odrasla i sad su Ljudi
Koji spavaju sami, srca se amputiraju rutinski,
Zadnji pjesnik je umro kad je proizvedena
Prva zvijezda na traci i Bog je mrtav.
A mi ćemo uglas reći: »Nije«.
Ponovno će nas podići, i mogli bismo vidjeti
Bijele košulje zavezanih ruku jedno na drugome,

Dok polako hodamo prema ćelijama,
Ali oboje gledamo samo jedno drugo,
Prvi put u oči.
Nije.

PJESMA

Kao što labud pjeva pred smrt Pisala sam
Pjesme i pisma; Majko, gubim razum
Sanjala sam prazne bijele sobe Odrezali su mi krilo
Samo jedno, da ne mogu letjeti.
Sanjala sam bijele hodnike Zrcala na zidovima
Hodala sam polako i stala i gledam
U zrcala; Moje bijelo tijelo gubi se među bijelim zidovima
Ne daj me majko, još sam tu Širim krila
Ali jedno su mi odrezali Soba je premala za mene
Rešetke su stavili, majko, gubim razum,
Ne daj me, ne mogu više plakati.
Kroz prozor vidim Beskraj prekriven snijegom
Hladno je, tako je hladno Dugi vrat
Provukla sam kroz rešetke Gledala sam
Bijele latice kako padaju s neba Polako
Bijele latice padaju Polako
Kroz tišinu i nema života
Sve je tišina; samo ja Pjevam
Tiho, tiše, dok ne ostane samo
Jeka u hodnicima.